

Brandon
McYntire

Micheland

Brandon McYntire

Micheland

©Brandon McYntire
Michalovce, Slovensko, EÚ 2021
ISBN: 978-80-99996-01-5

Názov originálu: Micheland
Autor: ©Brandon McYntire
Obrázok na obálke: www.pixabay.com
Výroba obálky: ©Branko Mateja
Počet strán: 34
Vydanie: Prvé
Formát: PDF
Michalovce, Slovensko, EÚ 2021
ISBN: 978-80-99996-01-5

Ranné šero zahaľovalo budovy a akvadukty v meste a pridávalo im smutný výraz. Ocitol som sa v neznámom čase na neznámom mieste. Bolo celkom teplé ráno. Odhadoval som, že sa nachádzam kdesi v miernom klimatickom pásme uprostred leta. Ležal som v dákej miestnosti na posteli zo zliatinovej konštrukcie. Posteľ sa automaticky tvarovala pri každom mojom i najmenšom pohybe a zakaždým vytvorila dokonalý tvar pre akúkoľvek polohu môjho ležiaceho tela. Sledoval som silný dážď za oknom a vôbec sa mi nechcelo vstať. Uvedomil som si, že oddychujem v príjemnom tichu, na aké som nebol zvyknutý. Žiadny hurhaj na ulici, žiadne trúbenie áut... proste pre mňa dačo zvláštne. Okrem monotónneho klepotu dažďa už nič, žiadne rušivé zvuky. Istotne aj to ma utlmovalo. Po chvíli som sa i tak premohol, vstal som a podišiel som k oknu. Bolo šero, stále pršalo, a tak som z okna nič zreteľne nevidel. Zrazu som sa prudko obzrel, keď v kovovom stole čosi začalo šramotiť. Zľakol som sa a zmeravel som z obavy, čo sa bude diať. Z ničoho nič sa na stole začali objavovať potraviny na raňajky. Najprv sendvič s nejakou šunkou, hneď nato džbán s akousi fialovou vodou. Ani som sa nepohol a od okna som sledoval ten výjav prestierania jedla. Stôl sám pripravoval raňajky. To som naozaj ešte nikdy nezažil. Keď šramot prestal, podišiel som k stolu a sadol si na kovovú stoličku. S obavami som sa

odhodlával pustiť do toho jedla, avšak napokon na moje prekvapenie bolo všetko naozaj neskutočne chutné. Raňajky ako vyšíte v nejakom lepšom hoteli. Potom som sa napil fialovej vody. Bola to voda s ovocným základom, asi z marakuje a čiastočne zo slivák, čo by vysvetľovalo jej fialovú farbu. Trochu som si posedel pri stole a popíjal vodu. Rozmýšľal som, čo budem ďalej robiť, keďže vonku dážď ešte zosilnel. Bol som oblečený iba v domácom úbore a nevedel som nikde nájsť svoje oblečenie. V stene pri bytových dverách bolo vysoké zrkadlo a keď som sa k nemu postavil, tak v ňom niečo zabzučalo. Vydalo podivný elektronický zvuk. Zrkadlo sa samo otvorilo smerom doľava a v stene bolo vidieť lesklú kovovú skriňu. V tom sa odtiaľ vysunula akási kovová teleskopická polica, na ktorej ležali viaceré biele kusy oblečenia. Mali nezvyčajnú štruktúru. Najprv som si ich nedôverčivo obzeral a potom som ich vzal a položil na posteľ. Začal som sa obliekať. Najprv bielizeň, potom biele nohavice. Boli zo zvláštneho mäkkého materiálu a vyzerali byť veľmi pevné a nepremokavé. Potom som si obliekol vrchný diel, ktorý by sa dal prirovnať k mikine, ktorá v súčasnosti u nás patrí k obľúbeným oblečeniam najmä mladých ľudí. Bola z rovnakého materiálu ako nohavice. Na prednej strane odevu bola viditeľná kresba nejakej tváre bez pravého oka. Netušil som, čo predstavuje, lebo s takým niečím som sa ešte nestretol. Pomyslel som si, že možno je to značka firmy, ktorá vyrábala takéto typy oblečenia. Posledný diel odevu pripomínal niečo ako plášť

s kapucňou. Pravdepodobne bol potrebný do daždivého počasia, aké vonku práve nastalo. Keď som bol oblečený, vybral som sa von. Pomaly som otvoril bytové dvere a na chodbe bolo tlmené biele svetlo. Nebolo počuť ani slova zo žiadneho iného bytu. Zrejme v tej obytnej budove nebol nikto okrem mňa. Stúpil som na žltú kovovú platňu pred mojimi dverami. Okamžite niečo zabzučalo a platňa sa so mnou dala do pohybu. Viezol som sa na nej po určenej trase pre toto zariadenie. Nemusel som spraviť jediný krok a žltá platňa ma priviezla až k hlavnej vstupnej bráne. Tam som z nej zišiel dolu a vykročil som na ulicu. Platňa sa usadila do podlahy a stíchla. Predo mnou sa ťahala ulica s kupolovitými prízemnými budovami. Všetky boli bielej farby. Keďže stále nepríjemne pršalo, tak som si dal kapucňu. Vybral som sa po tej dlhej ľudoprázdnej ulici a skúmal som zvláštne biele príbytky, okolo ktorých som prechádzal. Mimochodom, naozaj ma veľmi prekvapilo, že na uliciach nestretám ľudí a ani som nezazrel žiadne dopravné prostriedky. Po chodníkoch sa pohybovali akési prístroje, ktoré samé upratovali. Len jemne bzučali a sústredovali sa na neporiadok na zemi. Žeby to bola už budúcnosť bez ľudí? Netušil som, do akého časového obdobia som sa premiestnil, ale bolo očividné, že som sa ocitol v budúcnosti – ako to bolo v pláne. Zrazu okolo mňa preletela akási veľká guľa bez zvuku. Nevidel som na nej jediné okno, iba veľkú podobizeň mužskej tváre bez pravého oka. Žeby tento symbol znamenal niečo dôležité

v tomto neznámom meste? Kto alebo čo by to mohlo byť? Netuším... Budovy, ktoré lemovali ulicu mali čoraz bizarnejšie tvary. Pripomínali mi akési slimačie ulity alebo kopulovité pokrývky. Na niektorých som zazrel nápisy v neznámej reči. Občas sa na stenách budov objavovalo stále opakujúce sa vyobrazenie mužskej tváre bez pravého oka. Kráčal som po mokrom chodníku a všade naokolo som sústavne registroval mechanické bzučanie. Technologický pokrok mesta bol zreteľný, no bez života ľudí? A znova okolo mňa preletela biela guľa bez zvuku. Smerovala kamsi na koniec ulice. Rozhodol som sa, že i ja dôjdem na koniec ulice a tam budem sledovať lietajúce biele gule. Chcel som zistiť názov tej ulice, preto som sa rozhliadal, ale nikde som nevidel žiadny nápis. Len na konci ulice na kopulovitej nízkej budove svietil akýsi nápis žltou farbou – Kodárh. Žeby práve to bol názov ulice? Ocitol som sa na rázcestí ulíc, na akomsi námestí. Uprostred námestia sa dvíhal vysoký obelisk a na ňom boli mnohé nápisy v neznámej reči. Chvíľu som sa zapozeral do výšky, kde sa leskol jeho kovový hrot. Nemal som poňatia, aký význam by mohlo mať také dielo, či zobrazuje niečo dôležité, alebo pripomína nejakú udalosť. Po mojej pravej strane sa pomaly blížila biela vznášajúca sa guľa. Bez akéhokolvek zvuku preletela okolo mňa a vzdľaľovala sa v náprotivnej ulici. Rozbehol som sa za ňou. Bežal som po mokrej ceste, ako som len vládol a prenasledoval som guľu, ktorá sa mi stále vzdľaľovala. Avšak v diaľke sa guľa zrazu zastavila

a nehybne visela nad cestou. Po chvíli som k nej dobehol, ale poriadne som lupal po dychu. Obzeral som tú bielu guľu zo všetkých strán, ale nič som na nej nevidel okrem už mne známej podobizne tváre muža. Guľa visela nehybne nad cestou a nevydávala žiadny zvuk. Uvedomil som si, že som sa ocitol na ďalšej križovatke, a tak som sa znova začal rozhliadať všetkými smermi, ale nevidel som ani živú dušu. Všade sa krížili ulice so zvláštnymi budovami. Niektoré by som ani nedokázal opísať. Boli to geometricky neopísateľné tvary, väčšinou oblé. Niektoré boli vytvorené zo zvláštnych materiálov. Pomyslel som si, že ich prevažujúci materiál je zmesou skla a gummy. Keď som sa zo zvedavosti dotýkal viacerých stien, naozaj reagovali ako guma, lebo sa dali stlačiť a keď som povolil, vzápätí sa vrátili do pôvodného stavu. Gumené budovy! Prebleslo mi hlavou. Čo je to za doba, v ktorej obyvatelia stavajú budovy z pružnej gummy a skla? Je to neuveriteľné! Zvedavosť mi nedala, a tak som sa rozhodol, že sa pozriem dnu do najbližšej náprotivnej gumenej budovy. Obchádzal som ju dookola znovu a znovu, keďže som nikde nevedel nájsť vchod. Dumal som, čo mám spraviť. Podišiel som k budove, aby som jej stenu preskúmal zblízka. Ani som si neuvedomil, že som pritom nervózne tlápol po gumenej stene. V tom sa z ničoho nič začal vytvárať vstupný otvor. Prekvapene som pozeral na ten nezvyklý výjav a trochu som zaváhal, či mám vôbec vojsť dovnútra. No bol som príliš zvedavý, a tak som pomaly vkročil do tej čudesnej budovy. Na moje prekvapenie v nej

bolo veľmi slnečno a všade boli stromy, kvety a rôzne rastliny. Na kríkoch sa červenali nejaké plody, aké som nikdy nevidel. V budove bol svieži vzduch a rozvoniavala čerstvá zeleň. V korunách stromov štebotali vtáky rôznych farieb a prelietavali sem a tam. Vyzeralo to ako v parku so stromovými a kríkovými porastmi, ktoré dopĺňali trávnaté plochy s lúčnymi kvetmi. Pochopil som, že z nejakých vážnych dôvodov bolo nutné toto všetko ukryť. Chvíľu som nad tým ešte uvažoval a došlo mi, že tieto gumené budovy sú vytvorené s vlastnou klímou, s ideálnymi podmienkami na udržanie zelene a života ako takého. Ony absorbujú a filtrujú vzduch. Na týchto uliciach je takýchto budov naozaj mnoho. Ľudský dôvtip nemá hranice. Vytvoriť budovy, ktoré čistia vzduch a chránia život? To by mi naozaj nikdy nenapadlo. Chvíľu som stál medzi stromami a sledoval som toto prírodné divadlo. Netušil som, ako medzitým plynul čas, koľko mohlo byť hodín. Pomyslel so si, že možno v tomto zvláštnom svete čas ani nemerajú, možno žiadne hodiny neexistujú. Rozhliadal som sa, ale nikde som nevidel východ. No už som nepanikáril. Prišiel som k stene a mierne som po nej tl'apol pravou rukou. Okamžite sa stena rozišla a vytvorila východ. Tak takto to teda funguje! Stačí potľapkať po stene a môžem vojsť a takisto vyjsť von. Zaujímavá technológia!

Vrátil som sa k visiacej bielej guli nad cestou. Obzeral som ju obchádzajúc dokola, ale zo všetkých strán bola

rovnaká. Oprel som sa do nej rukami, lebo som si pomyslel, že by to mohlo fungovať ako pri gumenej budove, ale ani sa nepohla. Bol na nej iba vygravírovaný obrázok mužskej tváre bez pravého oka. Položil som teda dlaň na ten obrázok a biela guľa zabzučala. Klesla na cestu a začala sa roztvárať. Dalo by som to prirovnať k roztváraniu zipsu na vetrovke. Rovnakým spôsobom sa ukázal otvor na tej guli. Pre mňa to znamenalo len jediné: nastupovať! Spravil som krok dnu pravou nohou. Podlaha bola mäkká ako nejaká žinenka v telocvični. Kreslo bolo takisto z rovnakého materiálu. Sadol som si pohodlne a oprel som sa. Celé sedadlo sa prispôsobilo môjmu telu. Fascinujúce! Zrazu sa dvere znova zlepili dokopy a zmizli. A nielen to. Steny zdnu boli úplne priehľadné. Nechápal som, ako je to možné, ale videl som všetko naokolo aj pod sebou. Sedel som uvelebený v tej bielej mäkkej dopravnej guli, no tá sa nikam nepohla. Stála naďalej na mieste. Skúmal som priestor okolo seba, ale nezistil som, čo spraviť, aby sa pohla. Po hodnej chvíli jej nečinnosti a svojej nemohúcosti som začal byť z toho znechutený a vytočený.

Hlasno som zanádal: „Dočerta, ja debil, že som sa na toto dal!“

V tom sa nado mnou ozval elektronický hlas: „Heuréka! Slová dešifrované – slovenský jazyk v 21. storočí.“

Stena predou mnou sa zmenila na nejakú priehľadnú obrazovku po celej ploche.

„Vitajte, cestujúci, zostaňte sedieť! Kam chcete ísť? Zadajte cieľovú destináciu!“

Nevedel som, čo mám špecifikovať, keďže som vlastne ani netušil, kde sa nachádzam, v akom meste.

Po chvíli som povedal: „Pláž, voda.“

Biela guľa sa okamžite pohla dopredu a na obrazovke ukazovala rôzne zábery z akéhosi obriejho jazera. Bez hluku sme sa vznášali nad cestou a občas guľa aj zrýchlila. Pred nami sa vynárali nádherné parky, aké som nikdy nevidel. Vleteli sme do malého tunela a keď sme z neho vyšli, nad nami sa klenul obrovský akvadukt. Vnímal som mnohé fontány, ktoré boli rozmiestnené v blízkosti mesta. Bolo zjavné, že typickým prvkom toho mesta je voda. Obzeral som sa na všetky strany a videl som hromady zvláštnych ihlanových a guľovitých budov, ktoré sa tiahli nekonečne ďaleko. Len nikde nebolo vidieť žiadneho človeka. Svet bez ľudí? Zatiaľ som neprišiel na žiadne vysvetlenie. Vonku prestalo pršať a vyšlo slnko. Až keď sa úplne rozjasnilo, uvidel som tú farebnú a lesklú nádheru okolo seba. Celé mesto sa ligotalo odrazom slnečných lúčov. Zmocnil sa ma nepoznaný pokoj. Chvíľu sa menili farby na obrazovke a potom sa ozval hlas. Bol elektronický a začal rozprávať slovenským jazykom.

„Mesto Micheland vás víta. Aké máte želanie? Aké miesta by ste chceli v prvom rade navštíviť v Michelande?“

Zostal som zaskočený a narýchlo som nevedel vysloviť žiadne prianie.

„Micheland? Tak sa volá toto mesto?“ opýtal som sa.

„Áno, mesto Micheland. Bolo založené už v roku 1244. V 21. storočí malo mesto v slovenskom jazyku názov Michalovce. V našom 22. storočí po zavedení jazyka euréka sa jeho názov preniesol do podoby ako Micheland.“

Uvedomil som si, že táto informácia mi pomohla sa zorientovať aspoň trochu. Rozmýšľal som, čo mám povedať alebo skôr, čo si želať. Pozeral som na tú nádheru okolo seba a pokúšal som sa vynásť. Vymyslieť niečo, čo by bolo vhodné a zaujímavé ohľadom mojej výskumnej misie.

A tak som znova kládol otázky: „Aký je teraz vlastne rok?“

Elektronický hlas pohotovo odpovedal: „Teraz je rok 2119.“

„Čože?! To som došiel tak ďaleko!? A ktosi ty?“

„Ja som sprievodca pre cestujúcich. Moje vedomosti sú obmedzené len na cestovanie. Hlavný zdroj informácii je Mihava.“

„Mihava? A to je kto, preboha?“

„Mihava... je vševediaci a vševidiaci. Vidí všetko aj vás. Jeho sídlo je na kraji Michelandu na brehu veľkých jazier. Cesta k nemu by trvala presne hodinu a desať minút.

Potešil som sa, že som konečne našiel cieľ svojej výpravy a zdroj poznania.

„Tak neváhajme a poďme!“ zavelil som. „Smer Mihava pri veľkých jazerách!“

Vtom sme sa pomaly pohli dopredu. Opäť som so zatajeným dychom sledoval ten nádherný svet všade naokolo cez priehľadné steny gule. Budovy rôznych tvarov z lesklých materiálov, rôzne, mosty obelisky či veže. Prechádzali sme cez mnohé malebné štvrte, ktoré príjemne zapôsobili na moje zmysly zladenosťou tvarov a farieb. Občas sa pod nami objavila súvislejšia vodná plocha a potom znova súvislá pevná zem s upravenými plochami, ktoré boli lemované cestami a chodníkmi. Po polhodine cesty vznášadlom sa ma sem-tam zmocňoval nepokoj, keďže vodné plochy sa pod nami objavovali čoraz častejšie. Bol to zlý pocit, umocňovaný mojimi obavami: čo ak by sme spadli do vody a topili sa? No sprievodca ma zakaždým upokojoval, že mestské vznášadlo agit je riadené nespotrebovatelnou energiou, ktorá ho udržiava vo vzduchu a za žiadnych okolností nemôže havarovať. Počas poslednej časti letu bola už pod nami iba vodná plocha. Cesty sa niekam vytratili a všade,

kam som sa pozrel, bola už len voda, voda a voda. V diaľke sa týčil najväčší obelisk tohto pomerne veľkého mesta. Na zemi pri ňom ležala obrovská kovová hlava. Tvár muža bez pravého oka. Bola to tvár, ktorú bolo často vidieť v meste na budovách, bilbordoch a aj na všetkých vznášadlách agi. Leteli sme priamo k nej ešte zhruba desať minút. Keď sme sa úplne priblížili, až vtedy som zistil, aká je tá kovová hlava gigantická. Pristáli sme priamo pred ňou a zosadli sme na zem. Otvorili sa dvere a ja som vystúpil. Stál som pred touto obrovskou hlavou a všimol som si, že v obelisku je za ňou vchod, do ktorého mám pravdepodobne vstúpiť.

Sprievodca v agi zrazu prehovoril: „Zdravím ťa, Mihava. To je cestujúci z iného storočia. Prosím, odpusť mi moju opovážlivosť, ale bolo nutné, aby som ho priviezol až k tebe. Ak nebudeš s ním spokojný, prídem poňho a odveziem ho preč.“

Zarazili ma tieto slová a priznám sa, že som sa aj zľakol. Netušil som, čo bude nasledovať a ako sa mám zachovať. Mal som iba jedinú možnosť – vojsť do obelisku, pretože nikam inam to ani nebolo možné. Pomaly som sa vybral k obelisku. Obišiel som kovovú hlavu Mihavu, dostal som sa ku vchodu a vošiel som dnu. Zmocnila sa ma zvláštna neistota. Pozrel som sa hore nad seba, ale nedoviedel som na strop v obelisku. Obelisk bol naozaj veľmi vysoký. Najprv bolo prítmie, ale po chvíli sa steny v obelisku začali postupne rozsvetovať. Nič iné sa

zatiaľ nedialo. Po dlhšej chvíli som už stratil trpezlivosť a zakričal som:

„Haló! Je tu niekto?!“

Nedostal som žiadnu odpoveď, no zhora sa zniesli akési modré žiariace svetielka. Priblížili sa ku mne a vznášali sa mi nad hlavou. Nevedel som, čo to znamená, a preto som sa ani nepohol, len som sledoval tento výjav. Napokon sa všetky predo mnou začali utvárať do čohosi, čo sa podobalo na ľudskú hlavu. Netrvalo dlho a predo mnou sa vznášala utvorená svietiaci modrá hlava Mihavu. Pravé oko mal privreté ako všade na svojich zobrazeniach po celom meste. Keď bola svietiaci modrá hlava dovŕšená, zaznela neznáma reč. Ozývala sa po celom obelisku a vytvárala ozveny. Nerozumel som jej, a tak som ani nereagoval, len som čakal. Hlava sa na chvíľu odmlčala, ale zanedlho sa znova ozvala trochu zmeneným hlasom. Tentokrát našla tú správnu reč, ktorej som rozumel.

„Slovenský jazyk, 21. storočie, mesto Michalovce. Ja som Mihava.“

Bol som zaskočený a odpovedal som hneď, aby som nenatáhoval čas.

„Ja som Branko. Som zo slovenského mesta Michalovce. No vo vašom euro-jazyku euréka som z Michelandu.“

Chvíľu bolo ticho. Mihava po napätom tichu znova prehovoril: „Prišiel si z takej diaľky. Čo ťa sem priviedlo?“

Čo by si chcel vedieť? A ešte ma zaujíma, ako si sa sem vlastne dostal?“

„No u nás doma sme použili jednoduchú zrkadlovú techniku na cestovanie v časopriestore. Tento systém bol prvýkrát použitý v Európe ešte v stredoveku. Vtedy ho používali tajné spolky a bol označený za diablov vynález. Inkvizícia ho odsúdila a trestala každého, kto túto techniku použil na posun v čase. Samozrejme, len v prípade, ak sa o niečom takom nejakým spôsobom dozvedela. Dnes už vieme, že je to záležitosť ezoteriky. Kto má vrodenný dar pre tieto veci, dokáže sa dostať dnu a posunúť sa v čase ako dopredu, tak aj dozadu.“

Mihava mlčal a potom znova skonštatoval: „Branko, to je veľmi stará metóda a čudujem sa, že vôbec ešte funguje. Uložím túto informáciu do databázy histórie. No a prečo ťa sem vyslali? S akým zámerom?“

Chvíľu som premýšľal, nevedel som, čo odpovedať, no najskôr som sa spýtal:

„Mihava, čo znamená tvoje meno a kto ti ho dal?“

„Moje meno je zložené z názvu mesta a slova v jazyku euréka. Čiže – Micheland a hava. Slovo hava v euréke znamená hlava v slovenčine. Euréka prebrala mnoho slov zo všetkých európskych jazykov. Aj zo slovenského. Takto euréka vznikla na znak spojenectva v únii štátov.“

„Aha, to je veľmi zaujímavé,“ priznal som. „A môžem sa opýtať, kto si alebo čo vlastne predstavuješ? Videl som tvoju tvár v Michelande skoro na každom kroku. Čo vlastne symbolizuje?“

Ozval sa hlas v jazyku euréka a po chvíli sa znova zmenil na slovenský jazyk.

„Ja som najvyššia kontrola. Aby v našom storočí už ľudia nerobili také chyby ako v tom vašom. Nemohli sme už dopustiť zvrátenosti a šialenstvá, ktoré zničili celé rodiny, a tým následne skoro celú spoločnosť. Ja som Mihava a všetko mi tu podlieha. Vidím za každý roh a do každého bytu. Musím všetko kontrolovať každú minútu.“

„Aha, chápem,“ povedal som a rozmýšľal som, aké otázky smiem ešte dať a koľko ešte času mi zostáva na rozhovory s Mihavom.

„Mihava, prečo nemáš na svojich podobizniach pravé oko? A vlastne nemáš ho ani teraz, keď sa vznášaš tu predomnou.“

„Absencia môjho pravého oka znamená, že sme jedno celé storočie privierali jedno oko nad tým, čo sa okolo nás dialo. Zvrátenosti a rozvrat tradičného modelu rodiny prostredníctvom sociálnych médií alebo spoločenských skupín, ktoré využívali psychický či fyzický nátlak, ale aj používaním ďalších prostriedkov. Je to symbol minulosti. Znamená, že už nikdy nebudeme prehliadať zlo, ktoré sa nás nenápadne bude pokúšať znova zničiť.“

„Rozumiem, Mihava. Máš pravdu, v mojom storočí sa naozaj začínajú presadzovať zvrátenosti, ktoré sa musia hnúť samému stvoriteľovi. No neviem, ako to zastaviť alebo upozorniť na to, aby sa to skončilo.“

Mihava chvíľu nič nehovoril. V obelisku sa všetky jeho steny zafarbili dobelasa dopadom modravého svetla z Mihavovej elektronickej hlavy.

Zrazu Mihava prehovoril: „Prešiel si takú diaľku a ja by som mal byť voči tebe ústretový a poradiť ti v mnohých veciach. No to, čo sa už stalo v minulosti, sa nedá zmeniť. Vy si to musíte prežiť, aby ste sa poučili na svojich chybách. My všetci sme vlastne vy v minulosti. Dostal si do časopriestoru svojej budúcnosti. Ale môžem ti spomenúť zopár záchytných okamihov, ktoré nastanú v tvojom storočí. Podľa nich budete vedieť, že sa blíži katastrofa, ktorú ste si sami privolali.“

„Dobre, Mihava, prosím, povedz mi to. A vôbec, kam zmizli všetci ľudia z Michelandu? Prekvapilo ma, že teraz je to mesto bez ľudí.“

„Áno, máš pravdu. Museli opustiť Micheland na presne desať rokov. Nebezpečná infekčná choroba, ktorá vznikla v súvislosti so spôsobom života netradičných rodín rovnakého pohlavia, začala zabíjať z jedného dňa na druhý. Najprv umierali deti. Potom starci a následne muži. Keďže v Michelande bola v minulosti absencia žien, pretože ich systém vyseletoval z rodinného života,

museli vedci mužského pohlavia rýchlo vytvoriť technológie, ktoré samé upratujú, varia, perú a žehlia, upratujú ulice... Pripomeniem ti, že keď si sa zobudil už u nás v izbe obytného domu, stôl ti sám pripravil raňajky, chápeš? Presne o tejto technológii je reč. Jej úloha je nahradiť prácu žien. Centrálna vláda presadzovala vytváranie rodín rovnakého pohlavia, a tým odsúdila spoločnosť 21. storočia k zániku po rozšírení strašnej infekčnej choroby. Chceš vedieť názov tejto choroby?“

Už ma boleli nohy, a tak som si sadol na zem.

„Áno chcem, povedz mi to, prosím.“

„Poviem ti tri veci, ktoré budú zlomové v 21. storočí.“

Stratil som temer dych a nedočkavo som sa pozeral na modrú digitálnu hlavu nad sebou.

„Prvá... druhá... tretia. Ale tieto informácie podliehajú utajeniu, a preto ich nemožno zverejniť.“

Chytil som sa za hlavu.

„Preboha živého, Mihava, to myslíš vážne?! Veď to je šílenstvo, akí blázni sa z nás vykl'ujú!!!“

Áno, Branko, príliš veľkí blázni na to, aby ste dopadli podobne ako ľudia v meste nerestí – Sodoma a Gomora. Len ten tretí krok vám všetkým zachráni holé životy, ktoré budú aj tak nasledujúcich sto rokov ohrozené touto chorobou. A preto som vznikol ja – Mihava. Mojou úlohou je totálna kontrola obyvateľstva a jeho života za

stenami ich domovov, aby som už nikdy nedopustil také zvrhlosti a odsúdeniahodné správanie ľudí. Už to budú 4 roky, čo musím riadiť Micheland bez ľudí. Ešte potrvá presne 6 rokov, kým sa podarí utlmiť rozsah a intenzitu epidémie a choroba sa úplne stratí. Potom bude mojou úlohou zavolať všetkých obyvateľov mesta naspäť a chrániť ich pred ďalším možným pádom. To je moje poslanie.“

Mal som zmiešané pocity z toho, čo mi Mihava prezradil. To sa teda naozaj nemáme na čo tešiť. Ale mal pravdu, pretože určité veci sa už v našej spoločnosti naozaj dejú. To je strašné a zvrátené zároveň. Možno mi toto všetko doma nebudú ani veriť. Ale myslím si, že som splnil poslanie, pre ktoré som bol vyslaný do budúcnosti. Mihava mi ešte chvíľu vysvetľoval vznik jazyka euréka. Bolo to celkom zaujímavé. No vonku čosi začalo hučať. Znelo to ako príboj vody pravidelne narážajúci na breh. Na dlážke v obelisku sa zrazu objavila voda – v momente som vyskočil. Preľakol som sa.

„Mihava! Čo sa to deje! Je tu voda!“

„Áno, spodné vody vyrazili na povrch zeme, lebo za Michelandom sa práve vytvorili jazerá. Totiž okrem mnohého iného aj vodohospodárstvo zostalo bez kontroly a riadenia, a tak príroda spravila svoje. Na celú noc sa moja kovová hlava ponorí pod vodu a zajtra cez deň sa znova vynorí. Je to cyklus, ktorý sa opakuje raz do týždňa, Jazerá, ktoré sú okolo nás, vznikli z porušených kanálov

a z vodnej priehrady, ktorá bola za naším mestom aj v minulom storočí. Musíš sa rýchlo vrátiť do mesta, pretože tu nemáš šancu prežiť!“

Zmocnila sa ma panika, a tak som sa snažil rýchlo vybehnúť von z obelisku. Išlo mi to ťažšie, lebo nohy som mal už po lýtka vo vode. Keď som vybehol z obelisku, už aj vonku bola všade naokolo samá voda. Zostal som uviaznutý v strede veľkých jazier pri kovovej hlave Mihavu. Aj tá už bola čiastočne ponorená vo vode.

„Mihava! Urob niečo! Som stratený! Nenechaj ma tu zomrieť!“

Z obelisku sa ozýval hlas Mihavu, ale tentokrát už len v jazyku euréka. Netušil som, čo to rozpráva a či to patrí mne. Následne jeho hlas úplne stíchol. Držal som sa Mihavovej hlavy a voda stúpala. Na široko-d'aleko som nevidel nič a nikoho, kto by ma mohol zachrániť. Zostal som uviaznutý v budúcnosti nášho mesta bez akejkoľvek pomoci. To je môj koniec! Oboma rukami som sa držal vyčnievajúcich hrán kovovej hlavy Mihavu. V diaľke sa mihlo niečo biele. Malo to tvar gule a rýchlo sa to približovalo. Áno, bol to agit, našťastie! Prišiel po mňa, aby ma zachránil! Keď priletel celkom blízko ku mne, zastal nad hladinou vody a chvíľu takto visel vo vzduchu. Potom klesol do vody. Správal sa ako malá loď guľového tvaru. Pochopil som. Pustil som sa kovovej hlavy a rýchlo som plával k bielemu agitu. Keď som bol už pri ňom, dotkol som sa dľaňou vygravírovaného obrázka mužskej

tváre bez pravého oka na jeho povrchu. Biela guľa zabzučala a roztvárala sa na spôsob zipsu ako na vetrovke. Vošiel som sa dnu. Bol som celý mokrý, ale špeciálny materiál môjho odevu sa pomerne rýchlo sušil. Usadil som sa, pokým agit znova vyhl'adával slovenský jazyk, aby mohol so mnou komunikovať.

„Vitajte, musíme sa rýchlo vrátiť do centra mesta. Voda bude v týchto miestach ešte stúpať. Je nemožné prežiť v takých podmienkach, pretože spodné vody vytvárajú aj nebezpečné víry. Takže smer Micheland!“

Vzniesol som sa v agite nad vodné plochy. Trochu som sa upokojil. Zvnútra som sledoval stúpajúce hladiny vody pod sebou, ktoré vyzerali tak hrozivo a neľútostne. Veľmi dlho nebolo nič vidieť iba hladinu vody. Nad jazerami a Michelandom sa znova zamračilo, navyše sa začalo stmievať, takže môj pocit ohrozenia sa stupňoval. No v diaľke už bolo vidieť svietiace obelisky v Michelande, čo znamenalo, že čochvíľa sa dostaneme nad suchú zem. Keď som onedlho pod sebou uvidel cestu smerujúcu do centra mesta, vydýchol som si a bol som šťastný. Nebol som si istý, či letíme na miesto, kde som prvýkrát nastúpil do agitu. No bolo mi jedno, kam poletíme. Nechal som sa unášať a cítil som už bezpečne. Uvedomoval som si, že aj tak v Michelande nie sú žiadni ľudia. Som sám. Po dlhej chvíli agit zastavil na rázcestí. Hlas sprievodcu mi nič nepovedal, ani sa nerozlúčil, iba sa na stene vznášadla vytvoril otvor. Pochopil som, že let sa

skončil, a tak som vystúpil. Už znovu pršalo, takže som si dal na hlavu kapucňu. Zistil som, že odev na sebe mám úplne suchý, a to napriek tomu, že som plával vo vode, keď som sa potreboval dostať k agitu. Znova som ocenil vlastnosti materiálu môjho odevu, ktorý bol špeciálne vyrobený, aby ma chránil pre vlhkosťou. Nieкто, kto ho vyrobil, myslel naozaj na všetko, aj na to najhoršie. Škoda, že také niečo my ešte nemáme. Len odhadom som sa vybral smerom, ktorým by som mal ísť, aby som sa dostal k budove, ktorá bola mojím dočasným domovom. Kráčal som po mokrom chodníku a rozmýšľal som nad všetkým, čo mi Mihava prezradil. Budem musieť o tom podať správu. Aj keď to všetko bude znieť naozaj neuveriteľne, nemôžem si to nechať pre seba. Čudesné budovy, okolo ktorých som prechádzal, sa v tme trblietali a svetielkovali rôznymi farbami. Znova sa mi do cesty priplietol upratovací stroj, ktorý zbieral rôzny odpad, zachytával všetky i poletujúce nečistoty. Keďže som nevedel, ktorým smerom by som presne mal ísť, orientoval som sa podľa svietiaceho obelisku, ktorý sa týčil v diaľke. Tam malo byť námestie, presne stredná časť mesta a odtiaľ by mala viesť ulica k môjmu domu. Dážď dopadal na chodník a vytváral občas menšie mláky. Ale i tak sa ma zmocnili obavy, pretože len pred pár hodinami som skoro prišiel o život pri návale vôd pri Mihanovom chráme. Dúfal som, že nebudem mať z toho navždy nočné mory a nebudem sa báť vody. Občas som vošiel do niektorej budovy po ceste, lebo som bol zvedavý, ako to tam vyzerá. Stačilo položiť

ruku na hociktorú stenu a ihneď sa ukázal vchod. Vošiel som aj do vysokej budovy s priehľadnou strechou. Uprostred miestnosti bola veľká kovová socha hlavy Mihavu. Po obvodoch stien boli ležadlá takisto tvarovateľné, ako to bolo v mojom byte. Nič viac tu nebolo. Nevidel som v tom zmysel. Bolo to desivé – bez života. Chvíľu som pobudol v tejto budove a dokonca som si na chvíľu ľahol na ležadlo, ktoré sa okamžite prispôbilo môjmu telu. Zatvoril som oči a pomyslel si: Trochu oddychu mi nezaškodí. V tom sa po celej miestnosti rozozvučal hlas Mihavu v euréke. Nerozumel som ani jedinému slovu. Len tak zo špásu som si nahlas povedal sám pre seba:

Ah, ako dobre, že nežijem v tejto dobe. Asi by som sa tu zbláznil z tejto samoty.

Hlas Mihavu okamžite stíchol... no po chvíli sa znova rozhovoril: „Slovenský jazyk v 21. storočí. Tak bež, človek, čo najrýchlejšie, neobzeraj sa za seba! Už nemáš veľa času. Ak neodídeš, zostaneš tu už navždy! Dal som pokyn na zničenie všetkých zrkadiel v Michelande, aby som zabránil ďalším návšteväť z minulosti. Vysvetlil si mi váš zastaraný systém astrálneho cestovania, ktorý v podstate využívate len minimálne. Vďaka tebe teraz dokážem ešte lepšie ubrániť Micheland pred možným nebezpečenstvom. Rýchlo bež, pretože v tejto chvíli sa v celom Michelande nachádza už len jedno jediné zrkadlo, a to v izbe, v ktorej si sa ocitol, keď si sa sem dostal.

Ponáhľaj sa! Až zhasnú všetky obelisky v meste, tak sa už domov nedostaneš!“

„To snád' nie, Mihava! Koľko mám času?! Nevieť presne, kde je budova, v ktorej som bol?!“

„Máš čas približne tri hodiny. Bež k najvyššiemu obelisku, ktorý sa nachádza na námestí v strede mesta. Oproti nemu z opačnej strany je dlhá ulica, ktorú musíš prejsť. Takmer na jej konci sa nachádza budova, ktorá sa odlišuje od ostatných. Pochádza totiž ešte z vašej doby. Je to chránená pamiatka z 21. storočia – naše vzácne múzeum. Istotne si tú budovu hneď všimneš, keď budeš v jej blízkosti. Bež! Už je pokročilý čas! Bež, človeče!“

Už som na nič nečakal a hneď som vybehol z budovy von. Stále pršalo a už sa aj stmievalo. Rozhliadol som sa a už neďaleko od seba som uvidel najväčší obelisk, ktorému prenikavo žiaril vrcholec. Rozbehol som sa priamo k obelisku. Možno som bežal desať minút, kým som sa dostal až k nemu. Jeho ohromná výška so žiarou na jeho vrchole umožňovala, aby bol viditeľný aj z iných miest a diaľav. Obišiel som ho a položil som ruky na jeho stenu, lebo som sa musel poriadne vydýchať. Potom som sa oprel chrbtom o obelisk a rozhliadal som sa. Spoznal som ulicu, po ktorej som sa mal vydať. No znova som utekal, ako som len vládal. Onedlho som spozoroval asi dvojposchodovú budovu, ktorá vyzerala ako naše poschodové parkoviská pred letiskami. Hneď som vedel že je tá, v ktorej je môj byt, pretože ostatné budovy

vyzerali úplne ináč. Podišiel som teda k nej a postavil som sa do dverí. Ihneď mi pod nohami zabzučala plechová časť podlahy a pohla sa so mnou dopredu. Vyviezla ma na horné poschodie pred dvere bytu a potom znova zapadla dnu do podlahy. Nastalo ticho. Takže našiel som svoj byt a môžem sa vrátiť domov? To je super! Som šťastný, pomyslel som si. Otvoril som dvere a vošiel som dnu. Ihneď sa rozsvietilo svetlo zabudované v strope. Len tak som sa postavil k oknu. Mal som ešte čas. Za mojím chrbtom začal kovový stôl znova šramotiť. Ani som si neuvedomil, že som za celý čas vôbec nič nejedol. Hneď na to sa na stole objavovalo jedlo rôznych lákavých farieb. Pomyslel som si: Tak to bude prvá, ale i posledná večera v Michelande. A potom... dostať sa rýchlo domov. Sadol som si k stolu a skúmavo som obzeral to zvláštne jedlo. Určite bolo vyrobené zo syntetických materiálov, v podstate akoby na želatínovom základe. Hnedá želatína bola vlastne šunka. Biela mala rovnakú chuť ako náš biely chlieb. Voda v kovovom pohári zase pripomínala lipový čaj. Bol som taký hladný, že som sa už nezamýšľal nad zložením svojho pokrmu a všetko som do seba nahádzal. Podľa môjho odhadu mi po večeri zostávala zhruba ešte hodina času na odchod. Postavil som sa k oknu a sledoval som svet vonku. Stále pršalo, ale i tak som v diaľke videl žiaru na vrchole obelisku. Pomyslel som si, že si musím zapamätať presný rok, v ktorom sa ocitol. Všetko musím opísať pri spracovaní správy o svojom časopriestorovom výlete do budúcnosti. Nikto z výskumného tímu vopred

presne nevedel, kam sa dostanem, na aké miesto a do akého času. A istotne bude pre všetkých šokujúce, keď sa dozvedia, že som sa dostal do budúcnosti nášho mesta Michalovce. Keď im vysvetlím, ako a prečo sa jeho názov v 22. storočí zmenil na Micheland! To znamená, že tak dlho pretrvalo naše mesto.

Všimol som si, že pred vchodom zastavil biely agit. A za ním ďalší a ďalší. Dokopy ich bolo presne šesť. Vystúpili z nich postavy v čiernom a zgrupovali sa pred vchodom. Mali rovnaký odev ako ja, ibaže čiernej farby. Jeden z nich stále sledoval moje okná. Traja z nich sa vybrali na obchôdzku okolo budovy. Dvaja vybrali zo svojho agitu akúsi kovovú teleskopickú tyč. Hneď mi bolo jasné, že títo ľudia nemajú priateľské úmysly. A ja už nemám žiadny čas navyše! Na chodbe som začul bzučanie podlahy. Počul som, že sa už priblížili k môjmu bytu. Zhlboka som sa nadýchol a rozbehol som sa oproti veľkému zrkadlu na stene...

Do bytu vošli dvaja muži v čiernych odevoch. Všetko prehľadali, ale nikoho nenašli. A potom splnili rozkaz, ktorý vydal sám Mihava. Zničiť moje zrkadlo, ktoré poslúžilo ako posledná vstupnú brána na posun v čase. Jeden z nich sa zahnal kovovou tyčou a tresol po zrkadle. Malé úlomky zrkadla sa rozleteli na všetky svetové strany. A udieral po ňom znova a znova. Keď splnil svoju úlohu, pridral sa k nemu aj ten druhý a obaja prehľadávali miestnosti v byte ešte raz. Avšak už nehľadali mňa, ale

prípadné malé zrkadlo, niekde ukryté alebo zapadnuté. No nič nenašli, a tak zanedlho z bytu odišli. Týmto sa skončila ich dôležitá úloha nariadená hlavným správcom mesta – Mihavom.

„Ako je na tom? Skontrolujte mu pulz. Dávajte pozor, lebo jedno zrkadlo pri časopriestorovom cestovaní prasklo. Nechceme, aby sa rozsypalo. Ako dlho to trvalo?“ kládol otázky neznámy muž číslo 1.

„Presne 24 hodín. Bez akejkoľvek prestávky bol stále na ceste,“ odpovedal neznámy číslo 2.

„No fajn, takže náš projekt cestovania v čase sa podľa všetkého vydaril. Postarajte sa dobre o neho, aby bol v poriadku. Nechajte ho potom sa vyspať na posteli pod oknom. Nikto k nemu nebude mať prístup len číslo 3. Ona podrobne spíše všetky jeho výpovede o výprave do budúcnosti. Pred dvere postavíme strážnu službu, aby sa k nemu nikto nepoverený nedostal a nezmocnil sa dôležitých informácií,“ nariad'oval neznámy číslo 1.

A medzitým už ďalší dvaja neznámi rozoberali štyri zrkadlá, ktoré ma obklopovali. Vnímal som všetko, čo sa okolo mňa dialo a hovorilo, ale bol som natoľko unavený, že som sa temer nedokázal hýbať a ani som nevládal s nikým komunikovať. Zanedlho som tvrdo zaspal.

Netuším vôbec, koľko mohlo byť hodín, keď som sa konečne zobudil. Do izby dopadali slnečné lúče i priamo na moje lôžko. Ja som však bol celý skrehnutý, zrejme mi bola v noci zima. Ležal som na bruchu a rozmýšľal som. Snažil som sa spomenúť si na to, čo som zažil. Za mojím chrbtom som začul ťažký povzdych. Nedalo mi to a otočil som sa na chrbát. Po mojej pravej strane sedela na stoličke mladá žena s tenkými okuliarmi. V ruke držala dosku, v ktorej mala zopnuté čisté papiere, pripravené na zapisovanie svojich poznámok. Avšak mne sa ešte naozaj s ňou nechcelo rozprávať. Radšej by som zostal sám len tak ponorený do svojich myšlienok. No na tej žene som videl, že je veľmi netrpezlivá. Klopkala perom nervózne po doske a uprene na mňa pozerala.

„Ako sa cítite?“ spýtala sa z ničoho nič.

Pozeral som sa na ňu a snažil som sa jej odpovedať, ale len ťažko som artikuloval: „Noo... soom... veľmi unavený, akoby som prešiel pol sveta.“

„Tak to je príznačné vzhľadom na to, čo ste podnikli,“ uznanlivo komentovala žena moje rozpoloženie. „Použili sme princíp cestovania v čase, využívajúci zložené zrkadlá. Tento princíp ľudia používali, keď vynašli sklenené zrkadlo v období stredoveku. Nechceli sme použiť nič elektronické ani digitálne. Predpokladali sme, že také technológie by ľudia v budúcnosti určite veľmi rýchlo odhalili. Ale zastaraný zrkadlový princíp by tam určite nikto neočakával a možno už ani nepoznal.“

Pomaly som dýchal a spomínal na situácie z Michelandu.

„Máte pravdu, Mihava nepoznal tento princíp napriek svojej múdrosti a moci. Až kým som mu všetko do detailu nevysvetlil, nevedel o tomto spôsobe nič.“

Žena pokrčila svoje obočie a pozrela sa na papier s poznámkami.

„Mi-ha-va,? Čo je to Mihava?“

„Je to niečo ako vládca alebo správca celého Michelandu. Niečo ako neviditeľný a občas viditeľný starosta, ktorý dovidí za každé dvere bytu v meste.“

Žena si zapisovala poznámky a vypytovala sa ďalej.

„Micheland? To je názov mesta?“

„Áno, Micheland je mesto, do ktorého som sa prepravil cez naše zrkadlá.“

Žena sa na mňa prekvapene pozrela a potom si čosi zapisovala. Asi si to predstavovala po svojom.

„Takže Micheland vravíte. Kde v budúcnosti bude ležať takéto mesto?“

Rozmýšľal som, keďže mi ešte rozum celkom nefungoval.

„Hmmm, Micheland je budúci názov nášho mesta Michalovce, tak zrejme bude tu, kde je aj teraz.“

Žena roztvorila doširoka oči... a potom zapísala ďalšie poznámky na papier.

„Aha, Micheland je vlastne naše mesto v budúcnosti? A v akom roku približne bude Micheland existovať?“

Ten bude existovať dlho, aj v čase, keď sa v Európe bude rozprávať novým jazykom – eurékou.“

„Euréka?! Taký jazyk bude existovať v Európe?“

„No áno, euréka bude nový spoločný jazyk v Európe. Bude ním hovoriť celá Európa.“

„Interesantné,“ povedala žena. „A viete, v ktorom roku ste sa ocitli v Michelande?“

„Presný rok? Povedal mi ho sám Mihava... hmmm... aha, už si spomínam, bol som tam v roku 2119.“

Žena si ma premerala, akoby sa chcela uistiť, či sa nemýlim, a znova si zapisovala poznámky.

„Keď som Mihavovi prezradil princíp jednoduchého časopriestorového cestovania cez zrkadlá, nariadil ich všetky v celom meste zničiť, aby zatvoril bránu do ich časopriestoru. Nechcel, aby sa do Michelandu ktokoľvek cudzí dostal, či už z minulosti, alebo z budúcnosti. Ponechal nejakú chvíľu len jedinú zrkadlo v mojom byte, aby som sa mohol vrátiť naspäť do nášho času. Mal som už namále, len tak-tak som to stihol, pretože práve prichádzala do môjho bytu skupina ľudí s príkazom zničiť aj to moje zrkadlo. Istotne tak učinili po mojom odchode.“

To znamená, že už sa takýmto spôsobom nikdy do Michelandu nedostaneme.“

„Takže máte šťastie, že ste sa stihli vrátiť naspäť. Ináč by sa to pre vás akiste skončilo veľmi zle. Zvýrazňujem to tak aj vo svojich poznámkach – mesto Micheland, rok 2119. Mihava – vládca alebo správca celého mesta. Nejde o živého človeka, ale o nejaký digitálny princíp, ktorý dnes ešte nepoznáme. A teraz mi povedzte, čo všetko ste sa v Michelande dozvedeli o našej minulosti. Akých chýb sa dopúšťame v našej súčasnosti? To bol hlavný cieľ vašej cesty.“

Ťažko som si vzdychol, lebo som nevedel, ako začať. Skúšal som to pospájať aspoň úsekovo.

„Chyby ľudí v našej dobe? Majú na to vplyv médiá a spoločenské skupiny, ktoré sú sústredené len na svoj prospech a mocenské záujmy. Má na tom aj svoj podiel zatracovanie tradičného rodinného modelu muž – žena – dieťa. Zároveň presadzovanie choromyselných predstáv o spolunažívaní a vychovávaní potomstva. Netradičné partnerstvá a ľahkovážny spôsob života ovplyvnia nielen reprodukčný proces, ale aj umožnia po dlhých rokoch rozšírenie neznámej infekčnej choroby. Začnú vymierať najprv deti, ktoré budú privádzané na svet z umelých oplodnení alebo prostredníctvom laboratórnych procesov. Postavenie žien v spoločnosti sa začne oslabovať a ich prítomnosť nebude mať v týchto plánoch žiadny význam. Začne sa vytrácať to pravé poslanie žien na tomto svete.“

Milovať muža a privádzať na svet potomstvo. Spoločnosť sa zmení na niečo, čo sa vymyká tomu, prečo sme boli stvorení. Keď to uvidí najvyššie univerzum, akého hriechu sa ľudia v Európe začali dopúšťať, zošle na nich dlhotrvajúcu infekčnú chorobu. Začne sa izolácia, jedna karanténa za druhou a ľudí bude čím ďalej, tým menej. Potrvá to až do osudného dňa, kým si neuvedomia, kde narobili svoje chyby. Potom obrátia svoje tváre k nebu a budú ďakovať za novú šancu na lepší život...“

Žena horlivo všetko zapisovala a po chvíli mi vysvetlila, že tieto informácie už podliehajú utajeniu, keďže sa budú posúvať na vyššie miesta.

„Od tejto chvíle nesmiete nikdy nikde nič spomenúť z toho, čo ste sa dozvedeli v Michelande,“ upozorňovala ma.

Potom sa postavila a vzala do ruky mobilný telefón. Podišla k oknu a nerobila vôbec nič, len sa pozerala cez okno. Po krátkej chvíli zazvonil jej mobilný telefón a ona dvihla hovor.

„Haló, tak už môžete po mňa prísť. Správa je napísaná. Zhodujú sa v nej veci, ktoré sme predpokladali. Toto je tá najcennejšia správa za celý čas našich uskutočnených výprav do budúcnosti. Prosím, poponáhľajte sa, aby sa neudialo niečo nedobré skôr, ako stihneme túto správu odovzdať.“

Potom vypla svoj mobil pozrela sa na mňa a povedala mi, aby som si ešte poriadne oddýchol. Otočila sa a vyšla von z miestnosti. Zabuchla za sebou dvere. Už som ju nikdy viac vo svojom živote nestretol.

Micheland

Mesto Michalovce v roku 2119. Rozhodli sme sa podniknúť poslednú výpravu do budúcnosti. Bol som osobne vyslaný za poznaním a zmapovaním zásadných chýb spoločnosti v našej dobe. V meste Micheland sa momentálne nenachádzajú žiadni obyvatelia. Mesto bez ľudí existuje vďaka zvláštnemu technologickému systému. Použili sme zastaranú techniku na cestovanie v čase. Zrkadlá. Fungujú bez akejkoľvek modernej technológie a elektroniky. V budúcom storočí ju nebude možné vystopovať. Jediné, čo budem mať poruke v budúcnosti, bude moja intuícia. Ak sa zmylím, už sa nikdy nebudem môcť vrátiť naspäť. Nenájdem cestu a zablúdím v čase. Súhlasil som so svojou misiou v mene lepšej budúcnosti, a to napriek veľkému riziku, že sa mi nepodarí vrátiť. Už nemáme veľa času. Musím sa poponáhľať.

